

ת"פ 18526/04/17 - מדינת ישראל נגד ל"ט

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 18526-04-17 מדינת ישראל נ' ל"ט
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד יעל גבריאלי וגבריאלי דניאל
המאשימה
נגד
ל"ט
ע"י ב"כ עו"ד מיכל רובינשטיין
הנאשם

הכרעת דין

בית המשפט מודיע על זיכוי הנאשם מהאישום הראשון.

רקע ותמצית כתב האישום

1. כתב האישום אוחד שני אישומים: הראשון מייחס לנאשם עבירת הסגת גבול לפי סעיף 447 (א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), והשני מייחס לו עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות האישום הראשון, במועד הרלוונטי, הנאשם היה נשוי א"ט (להלן: "**המתלוננת**") ולהם תינוק בן חצי שנה. כחודש עובר לתאריך 22.09.2016 נפרדו השניים והמתלוננת עברה להתגורר בבית הוריה.

בתאריך 22.09.2016 סמוך לשעה 22:00, הגיע הנאשם לבית הורי המתלוננת, דפק בדלת וביקש כי המתלוננת תשיב לו בשמים השייכים לו. הנאשם המתין כעשר דקות מחוץ לדלת הבית וחרף בקשת המתלוננת שילך - נשאר במקום, ניגש לארון החשמל בחדר המדרגות וניתק את מתג החשמל הראשי כך שגרם לאפלה בבית הורי המתלוננת.

בהתאם לעובדות האישום השני, כחודש עובר למתואר באישום הראשון, איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה כי ידקור אותה ו"יתן לה פטיש בראש".

2. הנאשם כפר בכך שכיבה את מתג החשמל באישום הראשון, ולגבי האישום השני טען כי המתלוננת איימה עליו ואף תקפה אותו. לפיכך, נשמעו ראיות בתיק.

במסגרת פרשת התביעה העידו המתלוננת, אביה של המתלוננת מר ד"א (להלן: "האב"), אמה ר"א (להלן: "האם") והשוטר דניס אייבנמן. בנוסף, הוגשו מסמכים הכוללים את הודעות הנאשם, מזכרים ודוח פעולה.

במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם בעצמו.

טיעוני הצדדים

3. ב"כ המאשימה טען, כי לגבי האישום הראשון יש לקבל את עדויות עדי התביעה המשתלבות זו בזו, מהן עולה כי הנאשם דפק על דלת בית הורי המתלוננת וצעק. בנוסף, טען כי יש לקבל את עדות האב שהבחין בנאשם מכבה את מתג החשמל וכי הבית היה בעלטה לכל הפחות עשרים דקות כפי שעלה מדוח הפעולה. לגבי האישום השני, טען כי יש לקבל את עדות המתלוננת אשר ניסתה תחילה למזער את תוכן האיום, ציינה את חלקה בקללות אך הדגישה כי לא איימה. בנוסף, הפנה ב"כ המאשימה לכך שהנאשם הודה באמירת האיומים וכן בדפיקה על דלת בית הורי המתלוננת. אשר לטענת זוטי דברים, ב"כ המאשימה טען כי המקרה אינו עומד בקריטריונים לכך, בוודאי כשמדובר ברקע של יחסים בין בני זוג.

4. ב"כ הנאשם טענה, כי לגבי האישום הראשון אין לקבל את עדות האב שהבחין בנאשם מכבה את מתג החשמל, זאת נוכח דברים נוספים שאמר וכן בהתחשב בעדויות המתלוננת והאם. בנוסף, טענה כי הוכח שהנאשם שהה במקום כעשר דקות בלבד ועזב, ולפיכך המאשימה לא עמדה בנטל הוכחת עבירת הסגת הגבול. לגבי הטענה כי כיבוי החשמל בדירה מהווה הסגת גבול, טענה ב"כ הנאשם שמדובר בהרחבת גבולות העבירה.

לגבי האישום השני, הפנתה ב"כ הנאשם לראיות לפיהן מדובר בתקופה משברית בין בני הזוג שלוותה באלימות מילולית הדדית בין הנאשם למתלוננת. באשר לאירוע עצמו, טענה כי המתלוננת לא זכרה את כל המילים המפורשות שנאמרו במהלכו ואף לא זכרה האם איימה על הנאשם. בנוסף, אף הוריה של המתלוננת לא העידו על אותם איומים על אף שהמתלוננת טענה שסיפרה לאביה על כך. ב"כ הנאשם טענה עוד כי לא התקיים היסוד הנפשי בדברי הנאשם שכן מדובר בלשון שהייתה נהוגה בין בני הזוג ואף המבחן האובייקטיבי אינו עומד בנסיבות המקרה. טענה נוספת שהעלתה ב"כ הנאשם, היא כי המיוחס בשני האישומים מהווה זוטי דברים, זאת בהתחשב בהתנהלות המתלוננת, היעדר עבר פלילי של הנאשם, היחסים בין השניים כיום והאינטרס הציבורי התומך בסייג. לגבי טיעון זה, ציינה כי יש להתחשב בכך שהעבירות המיוחסות לנאשם נכללות בגדר העבירות בהן נשקל הסדר מותנה. ב"כ הנאשם צירפה פסיקה לביסוס טענותיה השונות.

דין והכרעה

האישום הראשון

5. עדויות עדי התביעה מעלות תשתית ראייתית למתואר בעובדות כתב האישום, זאת ביחס לכך שהנאשם

הגיע אל בית הורי המתלוננת, דפק בדלת, ביקש כי המתלוננת תשיב לו בשמים השייכים לו והמתין כעשר דקות מחוץ לדלת עד שעזב את המקום (כפי שפורט בעובדות כתב האישום). לא נעלמו ממני עדויות האב והאם לפיהם הנאשם דפק על דלת הבית במשך פרק זמן ממושך (האב תיאר דפיקה על הדלת במשך כשעה - עמ' 13 ש- 27 לפרוט', האם תיארה דפיקה בדלת במשך כעשרים דקות - עמ' 17 ש- 1 לפרוט'). יחד עם זאת, המתלוננת בעצמה העידה בבית המשפט כי הנאשם **"בא והתלהם, דפק בדלת, ניתק את החשמל בארון חשמל... היה שם משהו כמו עשר דקות, במהלך אותן עשר דקות היינו בתוך הבית, אני יודעת שהוא היה בחוץ כי הוא דפק בדלת וצעק קצת תפתחו לי, תפתחו לי ולא פתחנו"** (עמ' 8 ש- 9-16 לפרוט'). המתלוננת אף לא ידעה לענות על השאלה האם ייתכן שהנאשם עמד מחוץ לדלת הבית פרק זמן קצר מעשר דקות (עמ' 12 ש- 7-8 לפרוט'). עדות זו סותרת את עדות האב כי הנאשם דפק על הדלת במשך כשעה וכן את עדותה של האם, כאשר מעדות המתלוננת אף מתעורר ספק האם הנאשם דפק על דלת הבית במשך כל פרק הזמן בו שהה במקום. עדות המתלוננת מבססת ספק סביר לפיו יתכן בהחלט כי הנאשם הגיע אל בית הוריה של המתלוננת, דפק על הדלת, צעק, ועזב את המקום לאחר מספר דקות. עדויות הורי המתלוננת, אשר כאמור אינן משתלבות זו בזו, עומדות בסתירה לעדות המתלוננת ביחס לסוגיה זו ואף לגבי העובדות המיוחסות לנאשם בכתב האישום.

כפי שאישרה המתלוננת בבית המשפט, הנאשם הגיע אל בית הוריה לאחר שלקחה לשם פרטים השייכים לו, כגון בשמים ודאודורנטים, על מנת לקבלם לידי ויהא בעצמה סירבה להשיב לו דברים אלה (עמ' 12 ש- 9-14 לפרוט'). שילוב העובדות שהוכחו לגבי הדפיקה בדלת, כאמור לעיל, יחד עם נסיבות אלה, אינו מקים את יסודות עבירת הסגת הגבול ואת רכיב הכוונה הנדרשת בעת הדפיקה על דלת הבית.

6. אשר לכיבוי מתג החשמל בבית הורי המתלוננת, הוכח מעבר לספק סביר כי בצירוף נסיבות להגעת הנאשם אל הבית, נותק החשמל במקום. האב העיד כי הבחין בנאשם מכבה את מתג החשמל הראשי בחדר המדרגות לאחר שדפק על דלת הבית (עמ' 14 ש- 2 לפרוט'). יחד עם זאת, בהתבסס על ראיות התביעה, עדותו של האב התאפיינה בהעצמת הדברים, דוגמת פרק הזמן במהלכו דפק הנאשם על דלת הבית כמפורט לעיל. בנוסף, האב אף טען כי הוא זה ששוחח עם הנאשם והוא זה שהזמין משטרה (עמ' 15 ש- 4,15 לפרוט'), דברים שאינם עולים בקנה אחד עם עדות המתלוננת אשר טענה כי היא זו שהזמינה משטרה (עמ' 11 ש- 30 לפרוט'), וכפי שעולה אף מדו"ח הפעולה (ת/5). במהלך עדותו, נשאל האב כיצד ידע כי הנאשם כיבה את מתג החשמל והשיב **"השכנים יצאו, אמרו מה אתה עושה"** (עמ' 13 ש- 26 לפרוט'). רק בהמשך, כשנשאל מפורשות האם ראה את הנאשם מבצע פעולה זו, השיב בחיוב (עמ' 14 ש- 1-2 לפרוט'). גרסתו הראשונית של האב, כי למד מדברי השכנים על כך שהנאשם הוא שגרם לכיבוי החשמל, מתיישבת עם עדות המתלוננת אשר העידה כי **"בגלל שלא פתחנו את הדלת אז חשבנו שהוא כיבה את החשמל כי אין מישהו אחר"** (עמ' 12 ש- 5-6 לפרוט'), ועם עדות האם אשר העידה לגבי כיבוי החשמל כי **"אני יודעת שזה הוא, השכן יצא ואמר לו 'מספיק לא יפה'"** (עמ' 16 ש- 24-25 לפרוט'). האם העידה כי הבחינה בנאשם עומד מחוץ לדלת אך לא העידה כי הבחינה בו מבצע כיבוי של מתג החשמל. כך, בעוד המתלוננת סברה כי הנאשם כיבה את החשמל **"כי אין מישהו אחר"**, הוריה העידו לגבי שכנים שנכחו במקום ופנו אל הנאשם, ואילו מחומר הראיות

שהוצג לא עולה עדות של שכן כלשהו.

בנוסף, מדוח הפעולה ת/5 וכן מעדותו של השוטר אייבנמן, עולה כי על אף שהגיע אל המקום כאשר החשמל היה עדיין כבוי, לא בדק האם מדובר בהורדת מתג או בתקלה (עמ' 20 ש- 18-22 לפרוט').

צירוף כל האמור לעיל, מעלה ספק לגבי מידת מהימנות האב לגבי פעולת כיבוי מתג החשמל על ידי הנאשם.

נוכח כל האמור לעיל, אני מורה על זיכוי הנאשם מהאישום הראשון.

האישום השני

7. ב"כ הנאשם מיקדה את עיקר טיעוניה ביחס לאישום זה בטיעונים משפטיים. לפיכך, אפנה בתמצית בלבד לראיות המבססות את היסוד העובדתי. המתלוננת שבה בעדותה בבית המשפט ואישרה את דבריה במשטרה, כי הנאשם אמר לה "אני אדקור אותך, אני אתן לך פטיש בראש" (עמ' 9 ש- 10-11 לפרוט'). התרשמתי באופן בלתי אמצעי מהמתלוננת, כי ביקשה שלא לפגוע בנאשם במהלך עדותה, כפי שניתן ללמוד מעדותה המצמצמת ביחס לאישום הראשון, וכן בהתאם לדברים הבאים: על אף שזכרה את הרקע לזיכוח ביניהם באישום זה, ציינה תחילה רק שהנאשם אמר במהלך הריב את המילים "פטיש בראש" (עמ' 8 ש- 26 לפרוט'), והבהירה במענה לשאלה נוספת כי הנאשם אמר ש"הוא יתן לי פטיש בראש" (עמ' 8 ש- 28 לפרוט'). המתלוננת מיהרה להדגיש, באותו משפט, כי "זה היה ברגע של עצבים, הוא לא באמת יעשה את זה" (עמ' 8 ש- 28 לפרוט'). באופן דומה, המתלוננת לא זכרה תחילה, על אף שקראה את עדותה בטרם החלה להעיד, שהנאשם אמר לה שידקור אותה, ורק לאחר רענון זיכרונה אישרה את הדברים (עמ' 8 ש- 29 - עמ' 9 ש- 11 לפרוט'). המתלוננת אף הוסיפה שמדובר היה בתקופה לחוצה, ומאז עברו בני הזוג טיפולים בהם הם נמצאים עד היום, והנאשם היה בטיפול נוסף לבדו (עמ' 9 ש- 2-4 לפרוט'). ניכר היה כי המתלוננת מבקשת שלא להזיק לנאשם, אך היא שבה ואישרה בעדותה כי הנאשם אכן איים עליה באופן המתואר בכתב האישום.

הנאשם בעצמו לא כפר בעת חקירתו במשטרה, כי אמר למתלוננת את הדברים המיוחסים לו:

"ש. למה איימת עליה לפני חודש?"

ת. כי היה לנו ריב, היא קיללה את אמא שלי וסבתא שלי וזו נקודה רגישה אז אמרתי לה שאני אתן לה בראש.

**ש. ובכל ריב אתה מאיים שאתה תתן לה פטיש בראש?
ת. לא.**

ש. אז מה זה נותן?

ת. שאני מתעצבן על חבר שלי ואומר לו אני באמת אשבור לו את הראש?? אני בחיים לא שברתי למישהו ראש.

ש. איימת עליה אני אדקור אותך?

**ת. תראי אמרנו הרבה דברים אחד לשני, אבל גם אני אמרתי לה וגם היא אמרה לי"
(ת/1 ש- 43-53).**

גם בעת עדותו בבית המשפט, לא הכחיש הנאשם כי איים על המתלוננת אך טען ש"חילקנו איומים אחד לשני" (עמ' 22 ש- 4 לפרוט'). הנאשם לא זכר במהלך עדותו בבית המשפט האם אמר למתלוננת את המילים המיוחסות לו בכתב האישום, אך אישר כי אמר אמת במשטרה בעת שנחקר כחודש בלבד לאחר הדברים (עמ' 23 ש- 20-21 לפרוט').

בנסיבות אלה, לא מצאתי כל כרסום בגרסת המתלוננת, הנתמכת בהודעתו של הנאשם ובעדותו בבית המשפט. לפיכך אני קובע, כי הנאשם אכן אמר למתלוננת את הדברים המיוחסים לו באישום השני אשר מהווים איום מפורש וחד משמעי לגבי פגיעה בגופה של המתלוננת.

8. ב"כ הנאשם טענה, כי לא התקיים היסוד הנפשי בדברי הנאשם שכן מדובר בלשון שהייתה נהוגה בין בני הזוג. לטענתה, דברים אלה אינם צולחים את המבחן האובייקטיבי הנדרש, זאת נוכח נסיבות המקרה. בחינת המקרה אכן צריכה להיעשות בהתאם לאמת מידה אובייקטיבית של "האדם הסביר", וכן יש לזכור כי "לשם אכיפת האיסור שנקבע בעבירה אין נדרש להוכיח כי האיום אכן השיג את מטרתו של המאיים וכי ההפחדה או ההקנטה התממשה" (רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) (2006) 96, 106).

בחינת נסיבות המקרה הנדון מעלה, כי מדובר בויכוח במהלכו הוטחו קללות בין השניים (עדות המתלוננת עמ' 8 ש- 26 לפרוט') וכן המתלוננת העידה כי "היו הרבה התפרצויות ריבים וקללות. גם מהצד שלי. הכל נבע מלחץ כלכלי" (עמ' 9 ש- 31 לפרוט'). הנאשם טען כי המתלוננת נהגה אף לאיים עליו, כדבריו "חילקנו איומים אחד לשני" (עמ' 22 ש- 4 לפרוט'). ב"כ הנאשם הדגישה, ביחס לאיומים מצד המתלוננת, שהמתלוננת לא זכרה מה אמרה במהלך האירוע או האם איימה על הנאשם.

כאמור לעיל, המתלוננת הותירה עלי רושם אמין ומהימן, כאשר ניכר כי ביקשה שלא לפגוע בנאשם. בנוסף, המתלוננת לא היססה לקבל אחריות ביחס לחלקה במערכת היחסים הבעייתית עם הנאשם, קללות וצעקות מצידה וכן מערכת יחסים מתוחה (עמ' 9 ש- 31 לפרוט', עמ' 10 ש- 22 לפרוט', עמ' 11 ש- 14-15 לפרוט'). יחד עם זאת, לא התגבשו ראיות לפיהן המתלוננת בעצמה נקטה באיומים כלשהם כלפי הנאשם, בין אם במהלך היחסים ביניהם במהלך אותה תקופה ובין אם במהלך האירוע המסוים. כפי שטענה ב"כ הנאשם, המתלוננת השיבה תחילה שאינה זוכרת האם איימה על הנאשם, אך השלימה תשובה זו בכך שאינה זוכרת מה בדיוק נאמר (עמ' 10 ש- 8-9 לפרוט'). כשהופנתה לדבריה במשטרה כי לא איימה על הנאשם, אישרה דברים אלה והעידה בהמשך מיוזמתה כי לא איימה על הנאשם (עמ' 10 ש- 10-11, 18, 32 לפרוט', עמ' 11 ש- 1-2 לפרוט'). המתלוננת אף הכחישה את הדברים שייחס לה הנאשם בעת חקירתו במשטרה (ת/1 ש- 5-6, עמ' 10 ש- 31 - עמ' 11 ש- 2 לפרוט').

הנאשם בעצמו לא זכר, בעת עדותו בבית המשפט, מהם הדברים שנאמרו במהלך האירוע או באירועים אחרים, למעט שמדובר היה ב"אלימות מילולית הדדית" (עמ' 21 ש- 33 לפרוט'), וכן ש"חילקנו איומים אחד לשני" (עמ' 22 ש- 4 לפרוט'). הנאשם אישר כי בעת חקירתו במשטרה זכר דברים, שכן נחקר כחודש בלבד לאחר האירוע (עמ' 23 ש- 18-21 לפרוט').

עיון בחקירת הנאשם במשטרה, מעלה כי בתחילת החקירה, לאחר שהוזהר כי איום על המתלוננת "במספר הזדמנויות", בלא שנשאל לגבי איומים מסויימים, טען שגם המתלוננת איימה עליו (ת/ש-6-5). לא ניתן לקשור דברים אלה לאירוע המיוחס לנאשם באישום השני, במיוחד כאשר הנאשם טען בגירסה זו במשטרה כי אמר למתלוננת ש"יהרג אותה" ולא העיד על הדברים המיוחסים לו בכתב האישום. את הדברים המפורטים באישום השני, קשר הנאשם בהמשך חקירתו במשטרה לדברים אחרים שנאמרו לו על ידי המתלוננת. הנאשם טען במשטרה, כי **"ההתפרצויות שלי נובעות מהקללות שלה על המשפחה שלי אז אני מחזיר לה אלימות מילולית. ברגע שהיא פותחת את זה ממני זה גם יוצא"** (ת/ש-34-33). בהמשך, כשהנאשם הודה במילים המפורשות המיוחסות לו באישום השני, בהתאם לתלונת המתלוננת, פירט את הרקע לכך: **"היא קיללה את אמא שלי וסבתא שלי וזו נקודה רגישה אז אמרתי לה שאני אתן לה בראש..."** (ת/ש-47-46).

דברי הנאשם בעת חקירתו תחת אזהרה במשטרה, המצטרפים להתרשמותי מהמתלוננת ועדותה, מבססים את הרקע לאירוע באישום השני, של ויכוח, צעקות ואף קללות בין השניים. במהלך ויכוח זה, קללות מצד המתלוננת ביחס למשפחת הנאשם הביאו אותו לנקוט באיומים כלפיה. מדובר במילים בוטות של איום בפגיעה קשה בגופה של המתלוננת, המהווה חריג אף על רקע מערכת היחסים הבעייתית ביניהם (דברי הנאשם בת/ש-49-48). דברים קשים אלה בנסיבות שפורטו, מעוררים ללא ספק פחד בלב האדם הסביר. לא מצאתי בסיס לטיעון בדבר מערכת יחסים המתאפיינת באיומים הדדיים או אירוע בו התרחשו איומים הדדיים, ובהתבסס על האמור לעיל והמבחן האובייקטיבי, אני קובע כי התקיים אף היסוד הנפשי הנדרש מצד הנאשם.

זוטי דברים - אישום שני

9. ב"כ הנאשם טענה כי יש לקבוע שדברי הנאשם באישום זה מהווים זוטי דברים, זאת בהתחשב בנסיבות המקרה, היעדר עבר פלילי של הנאשם, השיפור ביחסים בין בני הזוג כיום, וכן העובדה שעבירת האיומים נכללת כיום במסגרת עבירות "הסדר מותנה".

אשר לנסיבות המקרה, טענה כי יש לקבוע כתשתית עובדתית לטענה שבמהלך האירוע באישום השני נאמרו איומים וקללות באופן הדדי בין הנאשם לבין המתלוננת, וכן כי מדובר היה בתקופה מתוחה ביניהם.

10. כפי שעלה בראיות השונות שהוצגו בפני, איומי הנאשם אכן נאמרו במהלך תקופה מתוחה בינו לבין המתלוננת (עדות המתלוננת בעמ' 9 ש-31 לפרוט') וכן בעיצומו של ויכוח סוער (עדות המתלוננת בעמ' 10 ש-22 לפרוט'). יחד עם זאת, כאמור לעיל, לא מצאתי בסיס ראייתי לקביעה כי נאמרו איומים הדדיים במהלך האירוע או באירועים קודמים. לפיכך, התשתית העובדתית לבחינת נסיבות המקרה אינה כוללת איומים הדדיים.

11. טענת זוטי הדברים הקבועה בסעיף 34"ז לחוק העונשין, מהווה סייג לאחריות הפלילית כאשר **"לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך"**. הפסיקה פירשה כי מדובר בארבעה תנאים מצטברים, לגביהם **"הגישה הרווחת היא כי משקלו של התנאי**

האחרון, בדבר האינטרס הציבורי, רב מזה של השאר" (ע"פ 7829/03 מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל רמזורים ובקרה בע"מ (להלן: "ענין אריאל הנדסה"), פ"ד ס (2) 120 (2005), פסקה 25). האינטרס הציבורי הוגדר בענין אריאל הנדסה, כ"מידה מינימלית של סכנה לציבור", אשר ככל שזו אינה קיימת - יקום הסייג (שם, פסקה 26). יודגש, כי יש לנקוט זהירות רבה בהחלת הסייג, תוך בחינת נסיבותיו של כל מקרה ומקרה, כפי שנקבע:

"...הדגש לענין ההגנה של זוטי דברים מושם על טיבו של המעשה הקונקרטי עצמו, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי. עפ"י בחינת המעשה לאורם של מבחנים אלה, עשוי השופט להגיע לכלל מסקנה אם אכן הדברים אמורים בעבירה מבחינה טכנית פורמלית אשר מבחינה מהותית מתאים לה הכלל של 'העדר ענין לציבור'...בחינה זו צריכה להיעשות בזהירות מרובה, כדי שלא לרוקן מתוכן דווקא את העבירות הקלות, וכל זאת בהתחשב בתוצאה המחוייבת מקבלת ההגנה, שהינה זיכוי של הנאשם"

(ע"פ 807/99 מדינת ישראל נ' עזיזיאן, פ"ד נג (5) 747 (1999), פסק דינו של כבוד השופט מ' אילן).

12. האיומים בהם נקט הנאשם, הם איומים בוטים בפגיעה קשה במתלוננת. הנאשם לא היסס לאיים כי יפגע במתלוננת בראשה באמצעות פטיש וכן כי ידקור אותה, מעשים העלולים לגרום לתוצאות בלתי הפיכות. העובדה שאיומים אלה נאמרו כלפי בת זוג, עמה נמצא הנאשם במערכת יחסים מתוחה במועד הרלוונטי, אך מעצימה את חומרת הדברים ואת מידת הפגיעה בערכים המוגנים ובאינטרס הציבורי. הערכים המוגנים בעבירת איומים, של הגנה על שלווה נפשו של אדם, ביטחון האישי וחירות פעולתו, מקבלים משנה תוקף כשמדובר במערכת יחסים בין בני זוג. קיימת חשיבות רבה בהגנה על שלווה נפשו של אדם במסגרת התא המשפחתי המצומצם, האמור להוות עבורו מקום בטוח ומוגן, בוודאי בעיצומו של סכסוך בו היצרים עלולים להביא לא פעם לידי אירועים חמורים. טיב האיומים הקשים במקרה זה, בנסיבותיהם, והאינטרס הציבורי באותן נסיבות, פוסלים כל אחד כשלעצמו את אחד התנאים המצטברים הנדרשים לשם החלת הסייג הנטען, זאת אף בהינתן משקל להיעדר עבר פלילי של הנאשם. בנוסף, איני מקבל את טיעון ב"כ הנאשם כי יש לבחון את האינטרס הציבורי לנוכח מערכת היחסים בין בני הזוג הנמצאת כיום בהליך של שיקום. את תנאי הסייג לאחריות הפלילית, לרבות הנסיבות והאינטרס הציבורי, יש לבחון בהתאם למועד ביצוע העבירה:

"ויודגש, המועד הרלוונטי להתקיימות התנאים הוא מועד ביצוע העבירה (מועד התקיימות ההתנהגות)"
(ע"פ (חי') 25887-08-17 חי ליבני נ' מדינת ישראל (4.01.2018). רע"פ 1529/18 שהוגש על ידי הנאשם - נדחה).

13. ב"כ הנאשם הפנתה בסיכומיה לפסיקה, בה התקבלו טענות זוטי דברים בגין עבירות איומים ואלימות כנגד בת זוג. פסקי הדין שהוצגו וניתנו בבתי משפט השלום, עוסקים בעבירת תקיפת בת זוג וכן בעבירת איומים שלא בוצעה בין בני זוג, ובנסיבות מיוחדות המפורטות בהם.

שני פסקי דין נוספים שהוצגו (סנ/4, סנ/5), ניתנו בבתי המשפט המחוזיים. במקרה אחד, מדובר באיום מצד הנאשם כלפי בת זוגו ש"ייתן לה אגרוף" (ע"פ(מרכז) 39031-05-12 **חיים חננאל נ' מדינת ישראל** (24.12.2012)). באותו מקרה, בהתחשב ברקע של יחסים עכורים בין בני הזוג, תוך שבית המשפט פירט אף איומים ואלימות מצד המתלוננת כלפי הנאשם, וכן מתן משקל לנתונים נוספים כגון זיכוי של הנאשם מפרטים אחרים שיוחסו לו, התקבלה טענת זוטי הדברים. אין מדובר בחומרת איומים הדומה לאלה המיוחסים לנאשם שבפני, או ברקע של נסיבות דומות. לעומת מקרה זה, במקרים אחרים דחו ערכאות הערעור טענות זוטי דברים, זאת בגין איומים שטיבם אף רחוק מחומרת האיומים אותם הטיח הנאשם במקרה שבפני:

- הטענה נדחתה לגבי אחד האישומים שיוחסו לנאשמת, בגין המילים "**אני אמר לך את החיים, אל תבואי עם הילדים לכאן. אין לי בעיה שהשוטרים יעצרו אותי**" (ע"פ(ת"א) 57690-12-16 **לאה מזרחי נ' מדינת ישראל** (17.01.2018). רע"פ 1654/18 שהוגש על ידי הנאשם - נדחה).

- הטענה נדחתה בגין אחד האישומים שייחס לנאשם איומים כנגד בת זוג, בכך שזרק שעון מעורר אשר צלצל, כשהוא צועק לעברה "**אם את לא קמה מהמיטה, חבל לך על הזמן**" (ע"פ(נצ') 48240-04-17 **פלוני נ' מדינת ישראל** (23.01.2018)).

במקרה הנוסף אליו הפנתה ב"כ הנאשם וניתן בבית המשפט המחוזי, התקבלה טענת זוטי דברים לגבי אחיזה במתלוננת ודריכה על כף רגלה (ע"פ(מרכז) 27179-04-11 **רועי לוי נ' מדינת ישראל** (27.09.2011)). בית המשפט פירט באותו מקרה, בין היתר, כי דריכת הנאשם על כף רגלה של המתלוננת נעשתה רק לאחר שזו נשכה אותו בחוזקה בכתפו בשל אחיזתו בה. חומרת מעשה זו מצויה ברף נמוך של עבירת תקיפת בת זוג, שלא כמו רף החומרה של עבירת האיומים במקרה שבפני. אפנה למקרים אחרים, אשר אף בהם ננקטה אלימות מינורית ביותר כלפי בת זוג, אך ערכאות הערעור דחו בהם את טענת זוטי הדברים:

- הטענה נדחתה במקרה בו הנאשם אחז במתלוננת, דחפה מחוץ לחדר ולאחר שנפלה הוסיף ודחף אותה מחוץ לחדר ברגלו (רע"פ 9290/11 **דב גולדברג נ' מדינת ישראל** (3.04.2012)).

- הטענה נדחתה במקרה בו הנאשם תפס בידיה של המתלוננת בעודו בגילופין (רע"פ 8582/13 **יבגני סטרצ'נקו נ' מדינת ישראל** (21.01.2014)).

- הטענה נדחתה לגבי אחד האישומים שיוחסו לנאשם, בו בעט ברגלה של המתלוננת (ע"פ 1385/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (4.01.2015)).

אשוב ואדגיש כי בכל המקרים שפורטו לעיל, בין אם התקבלה טענת זוטי הדברים ובין אם נדחתה, אין מדובר במקרה המצוי ברף גבוה של העבירה כפי המקרה הנדון. קבלת טענת הסייג הפלילי לגבי איומים של הטחת פטיש בראשה של בת זוג וכן איומים בדקירתה, בנסיבות המקרה, תרוקן מתוכן את הוראת החוק הפלילית ואת הצורך בהגנה על הערכים המוגנים במסגרת עבירה זו.

14. ב"כ הנאשם ביקשה לתמוך עוד את טיעוניה לגבי חוסר האינטרס הציבורי כמקרים את סייג זוטי הדברים, בקיומם של הסדרים מותנים בגין עבירות איומים. לשם כך, הגישה טבלה המפרטת מקרים רבים בהם הסתיימו הליכים של הסדר מותנה ללא הגשת כתב אישום. עיון בטבלה זו מעלה, כי מדובר אמנם בעבירות איומים אשר הסתיימו בהליך של הסדר מותנה, כל מקרה בהתאם להנמקותיו, אך אין מדובר במקרים בהם הופנו איומים כלפי בת זוג. העובדה שב"כ הנאשם לא הפנתה להסדרים מותנים לגבי איומים כנגד בת זוג, אינה מקרית: היועץ המשפטי לממשלה סייג באופן מפורש את עצם האפשרות לעריכת הסדר מותנה ביחס לעבירת איומים כלפי בן משפחה, זאת עד ליום 1.1.2019, ואילו לגבי עבירות שבוצעו החל ממועד זה - קבע שלא ניתן לשקול עריכת הסדר מותנה לגבי עבירת איומים כלפי בן משפחה "כל עוד שרות המבחן למבוגרים לא הודיע כי ניתן לכלול בהסדרים מותנים בעבירה זו תנאי של תכנית טיפול, תיקון ושיקום לפי סעיף 67ג(4) לחוק" (הנחיית היועץ המשפטי לממשלה, 4.3042, נספח ב' סעיף ב'). האינטרס הציבורי המובהק בצורך בהגנה יתרה על שלווה הנפש והביטחון האישי של בן משפחה בתא המשפחתי המצומצם, מצא את מקומו אף ביחס להסדרים המותנים. אין ספק כי יש לתת משקל יתר להגנה על ערכים אלה במסגרת היחסים בין בני זוג. מכאן, אני מוצא כי ההסדרים המותנים אליהם הפנתה ב"כ הנאשם אינם מכרסמים בעוצמת האינטרס הציבורי הקיים במקרה הנדון באכיפת הדין הפלילי, אלא אך מדגישים את המשקל המשמעותי שיש לתת לאכיפת הדין הפלילי במקרה זה.

למעלה מהצורך, אציין כי אין בשינוי שחל לאחרונה לגבי הסדרים מותנים, ואינו תקף לגבי האישום הנדון, כדי להשפיע על האינטרס הציבורי ותחולת סייג זוטי הדברים במקרה זה:

"מדיניות אכיפה מקלה לחוד וזוטי דברים והיעדר עניין לציבור לחוד, ואין בהקלת מדיניות האכיפה כדי להקל ראש בעבירה עצמה..."
(רע"פ 4562/11 אברהם מוחטב נ' מדינת ישראל (7.03.2013), פסקה 29 בהחלטת כב' השופט עמית).

כאמור, הדברים נכתבים למעלה מהצורך, זאת נוכח העובדה שהשינוי שחל לגבי הסדרים מותנים אך הבהיר את האינטרס הציבורי שבאכיפת הדין הפלילי במקרה זה, וכן בהתחשב בכך שעניינו של הנאשם אינו עומד בתנאים המצטברים הנדרשים לשם ביסוס סייג זוטי הדברים.

סוף דבר

אני מורה על זיכוי הנאשם מהאישום הראשון, ומרשיעו בגין האישום השני בעבירת איומים.

ניתנה היום, כ"ה ניסן תשע"ט, 30 אפריל 2019, במעמד הצדדים